

Projekt

**UCHWAŁA NR .....  
RADY MIASTA KATOWICE**

z dnia ..... 2024 r.

**w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargi Pana M  
J na uchwałę w sprawie ustalenia Śródmiejskiej Strefy Płatnego Parkowania oraz Strefy  
Płatnego Parkowania dla pojazdów samochodowych na drogach publicznych na obszarze miasta  
Katowice**

Na podstawie art. 18 ust. 1 w związku z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2024 r. poz. 609 z późn. zm.) i z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 z późn. zm.)

**Rada Miasta Katowice  
uchwała:**

§ 1. Przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargę Pana M J z dnia 16 kwietnia 2024 roku na uchwałę nr LXVI/1387/23 z dnia 27 lipca 2023 r. w sprawie ustalenia Śródmiejskiej Strefy Płatnego Parkowania oraz Strefy Płatnego Parkowania dla pojazdów samochodowych na drogach publicznych na obszarze miasta Katowice (Dz. Urz. Woj. Śl. z 2023 r. poz. 6064).

§ 2. Faktyczne i prawne argumenty odpowiedzi na skargę zawiera uzasadnienie do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierzyć Prezydentowi Miasta Katowice.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

## Uzasadnienie

Pismem z dnia 16 kwietnia 2024 r. skierowanym Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach Pan M J złożył skargę na uchwałę nr LXVI/1387/23 z dnia 27 lipca 2023 r. w sprawie ustalenia Śródmiejskiej Strefy Płatnego Parkowania oraz Strefy Płatnego Parkowania dla pojazdów samochodowych na drogach publicznych na obszarze miasta Katowice (Dz. Urz. Woj. Śl. z 2023 r. poz. 6064), zwaną dalej "Uchwałą". Sąd przekazał skargę do organu pismem III DK/GI 27/24 z dnia 26 kwietnia 2024 r.

Skarżący wnosił o stwierdzenie nieważności Uchwały w całości lub w części obejmującej zapisy § 1 ust. 1 lit. a) i b), § 2 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz § 3 ust. 1 lit. a) i b) "Regulaminu opłat abonamentowych za postój pojazdu w ŚSPP (Strefa A) i SPP (Strefa B) miasta Katowice", stanowiącego załącznik nr 4 do Uchwały, zarzucając jej pozostawanie w sprzeczności z art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP poprzez dyskryminowanie mieszkańców innych miast niż Katowice wykonujących czynności lub pracujących na terenie Katowic poprzez uniemożliwienie im zakupu abonamentowych form opłat za postój pojazdów na drogach publicznych w obszarze Śródmiejskiej Strefy Płatnego Parkowania (ŚSPP) i Strefy Płatnego Parkowania (SPP) miasta Katowice, tj. "Parkingowej karty mieszkańca", "Parkingowej karty przedsiębiorcy" oraz „Abonamentu miesięcznego”, „Abonamentu kwartalnego” i „Abonamentu półrocznego”. Uzasadniając skargę, skarżący podniósł, że jest użytkownikiem dróg, osoba pracującą niestacjonarnie, której praca wymaga częstych, osobistych wizyt na terenie miasta Katowice.

Odpowiadając na skargę, organ wnosi o jej odrzucenie, ewentualnie – na wypadek, gdyby to odrzucenie nie miało miejsca – o jej oddalenie.

Argumentując powyższe wskazać należy, że merytoryczna ocena zasadności skargi wniesionej na podstawie art. 101 ust. 1 ww. ustawy o samorządzie gminnym nie jest możliwa, jeśli skarżący nie ma legitymacji procesowej do wniesienia skargi. Skarga wnoszona na podstawie art. 101 ust. 1 tej ustawy nie jest rodzajem skargi powszechnej, służącej każdemu, kto zarzuca naruszenie porządku prawnego. Środek ten jest bowiem nakierowany na ochronę praw podmiotowych. Nawet sprzeczność uchwały z prawem nie daje legitymacji do wniesienia skargi, jeżeli taka uchwała nie narusza chronionego interesu prawnego lub uprawnienia skarżącego. Skargę na uchwałę organu gminy może wnieść tylko podmiot, który zgodnie z normą prawa materialnego ma interes prawny lub uprawnienie. Istotą interesu prawnego jest związek z konkretną normą prawa materialnego, którą można wskazać jako jego podstawę i z której można wywodzić swoje uprawnienia. Przy czym interes prawny winien być aktualny, obiektywnie istniejący w dacie wejścia w życie zaskarżonego aktu, bądź najpóźniej w dacie złożenia skargi. Nie może to być tylko interes przewidywany w przyszłości, hipotetyczny. Naruszenie interesu prawnego konkretnego podmiotu nie może polegać na tym, że uchwała mogłaby stwarzać zagrożenie wystąpienia naruszenia w przyszłości. Interes prawny powinien być indywidualny, własny, skonkretyzowany. Musi on wynikać ze ściśle określonego przepisu prawa oraz odnosić się wprost do podmiotu kwestionującego zaskarżony akt. Interes prawny, którego istnienie warunkuje przyznanie legitymacji skargowej na podstawie art. 101 ust. 1 ww. ustawy o samorządzie gminnym, powinien bezpośrednio dotyczyć sfery prawnej podmiotu wnoszącego skargę, a więc skarżącemu powinno przysługiwać konkretne prawo podmiotowe o charakterze prywatnoprawnym, bądź publicznoprawnym wynikające z przepisów prawa materialnego, które najpóźniej w dacie wniesienia skargi zostało naruszone zaskarżonym aktem. Skarżący wnosząc skargę musi wykazać, że zaskarżona uchwała naruszając prawo jednocześnie negatywnie wpływa na jego sytuację prawną, np. pozbawia go pewnych uprawnień, czy też uniemożliwia ich realizację. Tezy te znalazły potwierdzenie m.in. w postanowieniu NSA z 25 stycznia 2022 r. w sprawie o sygn. akt II GSK 2707/21, w którym Sąd stwierdził, że *"warunkiem koniecznym do wniesienia skargi na czynność organu gminy jest naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia. Na kanwie przywołanego przepisu ugruntowało się w orzecznictwie, że kryterium interesu prawnego, o którym mowa w art. 101 ust. 1 u.s.g., musi być oceniane w płaszczyźnie materialnoprawnej i wymaga stwierdzenia związku między sferą indywidualnych praw i obowiązków strony skarżącej, a zaskarżonym aktem. Zatem, interes prawny, o którym mowa w art. 101 ust. 1 u.s.g., wywodzić się musi z prawa materialnego, ale oczywiście prawa materialnego administracyjnego, bowiem skarga ma być wniesiona do sądu administracyjnego w sprawie z zakresu administracji publicznej. Materialne prawo administracyjne ma zawierać normę przyznającą ochronę prawną podmiotowi i z takiej normy wywodzi się właśnie interes prawny. Skarga bowiem wniesiona na podstawie ust. 101 ust. 1 u.s.g. nie ma charakteru actio popularis, co oznacza, że nawet sprzeczność aktu organu gminy z prawem nie daje uprawnienia do jej wniesienia. Składający skargę musi wskazać na normę materialnego prawa administracyjnego, z którego swój interes prawny wywodzi, przy tym nie mogą to być przepisy dotyczące zadań*

gminy (por. wyrok NSA z dnia 23 maja 2017 r., sygn. akt II OSK 2435; z dnia 19 grudnia 2018 r., sygn. akt I OSK 1665/18, z dnia 19 października 2017 r., sygn. akt II GSK 1747/17 i inne)".

Analizując kwestię interesu prawnego skarżącego do wniesienia skargi należy zwrócić uwagę na następujące stwierdzenie zawarte w jej treści: „Uzasadniając skargę skarżący podnosi iż jest użytkownikiem dróg, osobą pracującą niestacjonarnie, której praca wymaga częstych osobistych wizyt na terenie miasta Katowice. Skarżący nie negując samej zasady ponoszenia opłat i danin publicznych związanych z utrzymaniem dróg podnosi, że zgodnie z Art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji wszyscy winni być traktowani przez władze publiczne w sposób jednakowy, a nikt nie może być dyskryminowany przez władze publiczne z jakiegokolwiek przyczyny w tym w zakresie dokonywania opłat i danin publicznych ze względu na status związany z miejscem zamieszkania albo prowadzenia działalności gospodarczej. Nie negując prawa miasta Katowice do regulowania wysokości danin i opłat publicznych podnieść należy, że niedopuszczalne jest dyskryminowanie przy dokonywaniu opłat publicznych mieszkańców innych miast wykonujących czynności lub pracujących na terenie miasta Katowice tylko z tej przyczyny iż nie są mieszkańcami miasta Katowice albo ich działalność nie jest zarejestrowana w tym mieście jako ich siedzibie.". Analizując wskazane w skardze zapisy Uchwały, mające - w przekonaniu skarżącego - naruszać jego interes prawny oraz powyższe stwierdzenie należy stwierdzić, że bezpośrednim powodem wniesienia skargi nie był interes prawny lecz interes faktyczny o charakterze ekonomicznym, polegający na uzyskaniu uprawnienia do otrzymania atrakcyjnych cenowo abonamentowych form wnoszenia opłat za postój w ŚSPP i SPP miasta Katowice. Uznaje on za dyskryminujące zapisy, ograniczające krąg podmiotów uprawnionych do otrzymania abonamentowych form wnoszenia opłat wyłącznie do osób fizycznych zameldowanych w Katowicach na pobyt stały lub czasowy albo też rozliczających podatek dochodowy od osób fizycznych w Katowicach oraz - w przypadku przedsiębiorców - których główne stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej znajduje się na obszarze Stref (osoby fizyczne prowadzące działalność) albo z główną siedzibą zarejestrowaną na obszarze ŚSPP lub SPP (osoby prawne, jednostki nie posiadające osobowości prawnej). Tym samym oczekuje, że prawo do otrzymania abonamentowych form wnoszenia opłat powinien otrzymać każdy użytkownik parkujący w Strefach, niezależnie od miejsca zameldowania, rozliczania podatku dochodowego czy też prowadzenia działalności gospodarczej.

Zestawiając ww. stwierdzenia z danymi stanowiącymi obliczenia wysokości opłat za postój w Strefach przy zastosowaniu podstawowych stawek opłat, wynoszącymi: 42,40 zł dziennie i 932,80 zł miesięcznie dla (22 dni) dla SPP oraz 63,60 zł dziennie i 1653,60 zł miesięcznie (26 dni) dla ŚSPP oraz najwyższymi miesięcznymi stawkami opłat abonamentowych, ustalonych w załączniku nr 2 do Uchwały (300,00 zł w ŚSPP i 200,00 zł w SPP), należy jednoznacznie uznać, że skarżący posiada interes ekonomiczny w ponoszeniu niższych opłat za postój pojazdów w Strefach Płatnego Parkowania miasta Katowice w związku z wykonywaną przez niego działalnością zawodową.

Podkreślić należy, że o naruszeniu interesu prawnego nie może decydować uszczerbek czy szkoda w znaczeniu ekonomicznym, co próbuje wskazywać skarżący. W tym aspekcie sprawy należy wskazać okoliczności prawne podniesione w orzecznictwie: zgodnie z postanowieniem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 marca 2018 r., sygn. akt I OSK 791/18 "skarżący musi wykazać naruszenie interesu prawnego o charakterze realnym, bezpośrednim i aktualnym, czyli istnienie związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą, a jego konkretną, obecną i indywidualną sytuacją prawną. O dopuszczalności skargi przesądza wykazanie przez skarżącego naruszenia przez organ konkretnego przepisu prawa materialnego, wpływającego negatywnie na sytuację prawną skarżącego" natomiast zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 2 lutego 2023 r., sygn. akt II SA/Sz 968/22, "Każdy skarżący, składając skargę w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g., musi wykazać, że w tym konkretnym wypadku istnieje związek pomiędzy jego własną, prawnie gwarantowaną, tj. opartą na konkretnym przepisie prawa, (a nie wyłącznie faktyczną) sytuacją, a skarżoną przezeń uchwałą, polegający na tym, że uchwała bezpośrednio ingeruje w sferę jego własnych praw lub obowiązków". Na uwagę przy rozpatrywaniu tej kwestii zasługuje także postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 24 października 2017 r., sygn. akt. III SA/Łd 721/17, zgodnie z którym "O naruszeniu interesu prawnego nie może decydować uszczerbek czy szkoda w znaczeniu ekonomicznym". Rozpatrywana przez WSA w Łodzi sprawa dotyczyła utraty ekonomicznej wartości przez nieruchomość wskutek pozbawienia drogi, przy której była położona, kategorii drogi publicznej. Wydając postanowienie w sprawie, Sąd uznał ponadto że "Ewentualne obniżenie wartości nieruchomości naruszyć mogło jedynie jej interes faktyczny. Naruszenie interesu faktycznego nie może skutkować nadaniem legitymacji do wniesienia skargi w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym". Podzielając tok myślenia Sądu należy wskazać, że wzrost kosztów działalności zawodowej wskutek konieczności ponoszenia dodatkowych

opłat na rzecz gminy stanowi wyłącznie naruszenie interesu faktycznego o charakterze ekonomicznym, a nie prawnego, legitymującego do wniesienia przedmiotowej skargi.

Powyższe zapatrywania potwierdził również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w dotyczącym Uchwały postanowieniu z dnia 19 kwietnia 2024 r., sygn. akt III SA/GI 1017/23.

Oceniając legitymację procesową skarżącego w kontekście przytoczonych wyżej rozważań dotyczących kryterium interesu prawnego, o którym stanowi art. 101 ust. 1 ww. ustawy o samorządzie gminnym, uznać należy, że skarżący nie wykazał związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą a naruszeniem jego indywidualnej sytuacji prawnej. Wobec faktu, że skarżący nie wykazał, że jego interes prawny znajduje ochronę w aktualnie funkcjonującym porządku prawnym, i że został naruszony kwestionowaną uchwałą, a brak takiej ochrony przesądza o braku legitymacji procesowej skarżącego, uznać należy, że zaistniała podstawa do odrzucenia skargi.

Trzeba jednak podkreślić, że gdyby skarga nie została z jakichkolwiek przyczyn odrzucona, powinna ona być oddalona, ponieważ, w ocenie organu, nie zasługuje ona na uwzględnienie z przyczyn wskazanych poniżej.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na zapisy art. 13b ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. *o drogach publicznych* dalej "u.d.p.", zgodnie z którym *"Rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania lub śródmiejską strefę płatnego parkowania (...) może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi"*. Tym samym ustawodawca nie wyznaczył organowi kryteriów, jakim winien kierować się, ustalając zasady wprowadzania opłat abonamentowych. Pogląd ten znajduje potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 12 marca 2020 r. sygn. akt II SA/Bk 88/20, który stwierdził, że *„Przepis art. 13b ust. 4 u.d.p. nie wskazuje radzie gminy (radzie miasta), czym powinna się kierować przy ustalaniu podmiotów objętych przywilejem stawki zerowej, jak i wprowadzając opłaty abonamentowe, czy zryczałtowane, a także sposobu ich pobierania, pozostawiając w tym zakresie swobodę radzie gminy (radzie miasta)”*. Tym samym organ posiada pewną swobodę w kształtowaniu treści tych regulacji, na którą mają oczywisty wpływ inne regulacje prawa, na czele z Konstytucją RP.

Rozpatrując zarzut naruszenia przez organ art. 32 ust. 1 Konstytucji RP należy pochylić się nad istotą konstytucyjnej zasady równości wobec prawa. W tym kontekście należy zwrócić uwagę na wykładnię ww. zasady, zawartą w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego. I tak w wyroku z dnia 6 lutego 2002 r. (sygn. akt SK 11/01, OTK-A 2002/1/2) Trybunał stwierdził, że istotą zasady równości wobec prawa nie jest traktowanie wszystkich jednakowo, a tylko - równe traktowanie określonej grupy obywateli, wyróżnionej ze względu na cechę prawnie relewantną. Podobnie wypowiedział się w wyroku z dnia 7 czerwca 2004 r., (sygn. akt P 4/03, OTK-A 2004/6/55) w którym stwierdził, że orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego nie pozostawia wątpliwości, że wszyscy adresaci norm prawnych charakteryzujący się daną cechą istotną w równym stopniu mają być traktowani równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Jeżeli w przyznaniu praw występują nieusprawiedliwione różnice, wówczas mamy do czynienia z sytuacją nierówności. Stwierdził jednocześnie, że sprawiedliwość wymaga, aby zróżnicowanie prawne podmiotów (ich kategorii) pozostawało w odpowiedniej relacji do różnic w ich sytuacji faktycznej jako adresatów danych norm prawnych. Wyrażona w ten sposób sprawiedliwość rozdzielcza oznacza, że równych traktować należy równo, a podobnych należy traktować podobnie. Zasada równości daje się zatem wyrazić w formule, w myśl której nie wolno tworzyć takiego prawa, które różnicowałoby sytuację prawną podmiotów, których sytuacja faktyczna jest taka sama. Tak rozumiana równość oznacza też akceptację różnego traktowania przez prawo różnych podmiotów, z tym jednak, że różne traktowanie powinno być uzasadnione.

Analizując treść zapisów Uchwały należy stwierdzić, że organ w żaden sposób nie przekroczył granic ustawowego upoważnienia. Teza ta znajduje potwierdzenie również w orzecznictwie sądów administracyjnych tj. wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 13 lutego 2017 r. o sygn. akt. II SA/GI 1075/16 oraz wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 6 lutego 2020 r. o sygn. akt III SA/Gd 737/19. W treści uzasadnienia do drugiego z ww. wyroków sąd stwierdził, że *"Ustawodawca nie wprowadził przy tym w ustawie żadnych kryteriów, jakimi zobowiązana jest kierować się rada gminy przy doborze użytkowników drogi uprawnionych do korzystania z preferencyjnych zasad ponoszenia opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania pozostawiając w tym zakresie swobodę radzie gminy. Nie oznacza to jednak dowolności. Ograniczenie swobody działania w tym zakresie dla rady zakreślone jest poprzez jednoznacznie wskazany przez ustawodawcę cel, jakiemu generalnie służy wprowadzenie opłat za parkowanie, zgodnie z art. 13b ust. 2 ustawy, tzn. potrzebę zwiększenia rotacji parkujących samochodów w miejscach charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc*

parkingowych. Drugim ograniczeniem są normy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej określające podstawowe zasady prawa stanowionego przez organy państwa prawnego - w tym zasadę równości określoną w art. 32, z której wynika nakaz jednakowego traktowania wszystkich obywateli w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną (relevantną) powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań". Podobne stanowisko zajął organ nadzoru skarżący uchwałę w pierwszej z wymienionych spraw. W tej sprawie skarżona była uchwała stanowiąca akt prawa miejscowego, w której wskazano konkretnych, indywidualnych użytkowników dróg, którym przysługuje zerowa stawka opłat za parkowanie pojazdów. Sąd podniósł, że skoro uchwała ma charakter aktu prawa miejscowego, to adresaci tej uchwały powinni być określeni rodzajowo, a nie indywidualnie. Tymczasem, skarżona uchwała Rady Miasta Katowice zawiera wyłącznie rodzajowe określenie użytkowników uprawnionych do uzyskania abonamentowych form opłat za postój pojazdów na drogach publicznych w obszarze stref płatnego parkowania, a w jej treści nie wskazano podmiotów, których nie można wyróżnić jako grupy w oparciu o wspólną relevantną cechę, która byłaby istotną z punktu widzenia użytkowania przez te osoby dróg publicznych. Tym samym nie można uznać, by w jakikolwiek sposób została naruszona zasada równości.

W kontekście relevantnych cech, jakimi powinny cechować się podmioty, uprawnione do uzyskania abonamentowych form opłat za postój pojazdów na drogach publicznych w obszarze stref płatnego parkowania należy zwrócić uwagę na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 2 lutego 2017 r., sygn. akt II SA/Op 605/16 zgodnie z którym *"Tworzenie stref płatnego parkowania, na podstawie i w granicach upoważnienia zawartego w ustawie o drogach publicznych, jest ograniczeniem podyktowanym ochroną konstytucyjnych wartości, pozostającym w zgodzie z zasadą proporcjonalności"*, jak również *"W ustawie o drogach publicznych nie sposób doszukać się normy prawnej wskazującej wprost, jakie są kryteria wyróżnienia cech jako relevantnych w zakresie przyznawania przez radę przewidzianych przez ustawodawcę preferencji. Rada miasta ma swobodę w tworzeniu norm dotyczących strefy płatnego parkowania"*.

Wysokość opłat za formy abonamentowe, ustaloną w Uchwale, należy obiektywnie uznać za bardzo korzystną, w szczególności w odniesieniu do wysokości opłat, jakie muszą ponieść użytkownicy, którym abonamentowe formy opłaty nie przysługują (vide Załącznik nr 2 do Uchwały). Wobec powyższego zachodzi konieczność ograniczenia ilości podmiotów, którym one przysługują oraz zidentyfikowania poszczególnych użytkowników dróg jako mieszkańców Stref oraz miasta Katowice oraz uprawnionych przedsiębiorców. Oczekiwania skarżącego idą w kierunku likwidacji kryteriów przyznawania możliwości uiszczania abonamentowych form opłat na rzecz umożliwienia nabywania ich osobom zamieszkałym poza Katowicami tj. nieograniczonej grupie użytkowników dróg. W tym miejscu należy wskazać na zapisy art. 13b ust. 2 i 2a u.d.p., zgodnie z którymi *"strefę płatnego parkowania ustala się na obszarach charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc postojowych, jeżeli uzasadniają to potrzeby organizacji ruchu, w celu zwiększenia rotacji parkujących pojazdów samochodowych"*. Wprowadzenie rozwiązań ułatwiających dostęp do atrakcyjnych cenowo abonamentowych form opłat, skutkujących możliwością wielogodzinnego postoju pojazdów na drogach publicznych należy uznać za sprzeczne z możliwością realizacji podstawowej ustawowej przesłanki, dla której powołana została strefa płatnego parkowania tj. zwiększenia rotacji parkujących pojazdów samochodowych.

Zaznaczyć należy, że zgodnie z zapisami Uchwały, dla uzyskania "Parkingowej karty mieszkańca" honorowany jest zarówno meldunek stały, jak i czasowy (przy czym ten drugi łącznie z rozliczaniem podatku dochodowego od osób fizycznych w Katowicach). Uznanie wymogu meldunku jako kryterium obiektywnego dla ustalania kręgu podmiotów uprawnionych do uzyskania preferencyjnej stawki abonamentowej znajduje oparcie w wyrokach: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 18 grudnia 2019 r. sygn. akt II SA/Gl 1344/19, w którym stwierdzono, że *"jedynie poprzez postawienie wymogu zameldowania przy danej ulicy, możliwa jest obiektywna weryfikacja statusu mieszkańca. Osoby, które nie dopełniły obowiązku meldunkowego, nie mogą zatem liczyć na równe traktowanie z osobami, które dochowały obowiązku ustawowego"* oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 16 lipca 2020 r. sygn. akt II SA/Ol 202/20, zgodnie z którym *"Jak wskazano w wyroku WSA w Gdańsku z 27 lutego 2020 r. (sygn. akt III SA/Gd 773/19) obowiązek meldunkowy wynika z art. 24 i art. 27 ust. 1 u.e.l. Z mocy art. 2 u.e.l. ewidencja ludności identyfikuje tożsamość oraz status administracyjnoprawny osób fizycznych, zaś rejestr mieszkańców stanowi system ewidencji ludności (art. 3 u.e.l.). Należy zatem przyjąć, że właśnie poprzez postawienie wymogu zameldowania, możliwa jest obiektywna weryfikacja statusu mieszkańca SPP. Osoby, które nie dopełniły obowiązku meldunkowego, nie mogą zatem liczyć na równe traktowanie z osobami, które dochowały ustawowego obowiązku meldunkowego. Wprowadzenie opłaty abonamentowej dla zameldowanych przy danej*

*ulicy mieszkańców, nie narusza zatem delegacji ustawowej, ani art. 32 Konstytucji RP, gdyż jedynie w przypadku osób zameldowanych możliwa jest weryfikacja statusu mieszkańca (zob. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 18 grudnia 2019 r., sygn. akt II SA/GI 1344/19, LEX nr 2771416). Istotne jest też to, że w zaskarżonej uchwale nie ograniczono kręgu osób uprawnionych do zakupu abonamentu wyłącznie do osób zameldowanych na pobyt stały, ale także umożliwiono zakup tego abonamentu osobom zameldowanym na pobyt czasowy. Zatem nie różnicowano w ten sposób wobec siebie mieszkańców SPP".*

Również wymóg rozliczania podatku dochodowego od osób fizycznych w mieście objętym strefą został uznany w orzecznictwie za dopuszczalny dla ustalania kręgu podmiotów uprawnionych do uzyskania opłaty abonamentowej. Jak wskazuje się w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 31 sierpnia 2023 r., sygn. akt I SA/Ke 304/23, w ocenie Sądu nie narusza ustanowionej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP zasady równości ("*Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne.*") i mieści się w ramach delegacji z art. 13b ust. 4 pkt 2 u.d.p., objęcie preferencyjną stawką opłaty abonamentowej i opłaty zryczałtowanej osób fizycznych rozliczających podatek dochodowy od osób fizycznych w mieście Kielce. Osoby te przyczyniają się poprzez płacone podatki do utrzymywania i rozwoju dróg miejskich, a także utrzymywania związanej z tymi drogami infrastruktury.

W przypadku „Abonamentów”, o których mowa w § 3 pkt b) Uchwały oraz § 3 Załącznika nr 4 do Uchwały, organ dokonał liberalizacji przesłanek do ich otrzymania (przy jednoczesnym wzroście wysokości opłat). W tym jednak przypadku uznano, że z uwagi na fakt, że "Abonamenty" przysługują mieszkańcom Katowic, zamieszkałym poza strefami ustalonymi Uchwałą, nie ma konieczności ich identyfikacji w drodze meldunku jako mieszkańców danej ulicy (w przypadku "Parkingowej karty mieszkańca" jest to kryterium decydujące), natomiast wystarczającym jest przesłanka meldunku stałego lub rozliczania podatku dochodowego od osób fizycznych w Katowicach.

W kwestii regulacji odnoszących się do "Parkingowej karty przedsiębiorcy", zawartych w § 3 pkt b) Uchwały oraz § 2 Załącznika nr 4 do Uchwały, przyjęto kryterium lokalizacji głównego stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na obszarze ŚSPP (Strefa A) lub SPP (Strefa B) dla osób fizycznych lub rejestracji głównej siedziby na obszarze ŚSPP lub SPP dla osób prawnych lub jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej. Opierając się na logice i doświadczeniu życiowym uznano, że uzyskaniem tej formy abonamentowej będą zainteresowane w szczególności te podmioty, które z uwagi na miejsce prowadzenia działalności w granicach stref parkują należące do nich pojazdy w bezpośrednim sąsiedztwie tych miejsc.

Nadmienić należy, iż do wyżej prezentowanego stanowiska organu przychylił się również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach oddalając skargę dot. Uchwały wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2024 r. w sprawie o sygn. akt III SA/GI 1085/23.

Mając na względzie przedstawioną powyżej argumentację, uznać należy, iż wniosek o odrzucenie lub ewentualne oddalenie skargi jest w pełni uzasadniony.